

Sluiereffekten

Victor J. Brunclair

bron

Victor J. Brunclair, *Sluiereffekten*. Mercurius, Antwerpen z.j. [1936]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/brun005slui01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Gestalten

Boetmaagd

REIN en recht
zij gleed door Sodomstraten
in lustenspervuur
ongedeerd
Een sterrespoor bleef na
mijn wonderweg van lieve loutering en gena

Even nog was haar mantelgolf in deining aan de droomdeurk
mij vooraf
en zwond

Toen ik vertrad
de vree onder de godslamp
was niemand in het rond
en in een nis getreden
zij

Deze kathedraal zal nooit een bouwval zijn
want aan de bezonde blauwbeuk in de vesperschijn
lei haar gelaat
lieve
ogive
de sluitsteen op verweerde bogen
merkteken eeuwig mild uit allerhogen.

Dwaze maagd

Gevallen engel in de melaatse wijk
aan haar sloeg schennis en een doem van zonden
Eens hooggerezen
beurde zij haar glorielijf ongerept in het licht
gesloten schoon
amfoor

Nu leunt ze veil aan verkankerde deurpost
en torst een schuld met elke donkere zoen
uitgestort als slijmwier op haar geverfde haren

Ongegeven bleef de kracht van het gebed
maar zij neuriet een kinderliedje toonloos na
heugnis van weleer toen het zandmannelijf haar ogen sloot
Zij spuwt in de goot
haar stem is hees
Rilling prikkelt haar ontstoken vlees

Rotte kersen werden op haar mond geplet
als harde mannen roofden de bloesem harer jeugd
en onder ruw gestreel
haar lijf bleef na gebroken beukelaar

Zij verft haar wang helrood om niet te blozen
in het schuin bedrijf
wit zo wit ligt haar zieltje brekendsdroef in 't poppengasthuis
Dokter Pijnloos wil niet komen
De lage modderstad klimt naar haar lijf

Wijze maagd

De boetgezant zo stroef werd minzaam na het maal
Volzomer heeft haar goed geduld verdreven
ver van het kantkussen en zijn onvoltooid figuur

O wildzang van de lachvogels hoge triomf en jubel
en het weeldeland in glooiing aan haar mijmerhuis zo stil
Kollebloemen ontbloeien op haar late droomkroon
en zij treedt de lange laan in de goede wachtengel achterna.
die vóór de deurpost hield zijn blank verwijl
en koele schaduw van zijn vlerken op haar leven
Zal zijn Godsgestalte zich veropenbaren
boven bandeloze groei van korenaren
en aardkoorts in verrukking zat?

Langs een gulden haardraad
daalt op haar fijne schouder vreemd beweeg
het jaagt haar hartklop aan
kleurt hoogrood haar wang
Zij weert een begeert
en vindt een beestje van Onze Lieve Heer
dat zet zij mild en teder op haar kleed neer
in hemelblauw

Morgen klateren weer de klossen
en wordt de kantfiguur van de beschermheilige
het altaarkleed
voltooid

Late vrouw

Met de lamp is een vrouw in de nacht alleen
Vormgril
Schril
is de vlamdans die schaduwen boetseert
en zo verteert
de laatste olie

Vaalschijn die de baan beklaart
bleek is de vrouw van somber leven
haar lijf derft alle goede gloed
geen lamp die milde klaarte voedt
gitschitter in doorlichte vaas

Zij wankelt als de vuurspiraal die neer gebroken
zich in doorlilde lichtschijn windt
tot ze op haar vlamval toegeloken
eigen as verslindt

Vrouw aan de bron

Op haar wiegheup deint de waterkruik
wen zij bronwaarts treedt bij avondneigen
Rondom stort de nacht zijn purpergloed
in diepe dalkanalen
Zij zal midden schaduwval
een zilverspiegel uit de bornput halen
waar deemsterdingen hooghel opklaren
even nog vóór duister
van hun ontsierd wonder breekt de luister

Het heuvelpad ligt verwaasd in doom
Zij en de waterkruik: twee koele vazen
in midzomernacht
Uit de heesters rent de lustknaap en omknelt
de geliefde vorm gloedwarm
daar staat hij met de terracottakruik
arm aan arm
in dom gewiegel

Op de scherplach van haar boos behagen
rinkelt de klare zilverspiegel
stukgeslagen

De bekende soldaat

Voor recht en beschaving heeft hij gevochten
Hem werd een doornenkroon van prikkeldraad gevlochten
bij de kruisiging op de wilde wegen van Niemandland
Aan zijn blik werd het licht ontroofd
toen bliksem sloeg uit de bajonetten
Maar diep achter zijn ogen rees een hoger vlam
als het nachtfloers voor eeuwig over hem kwam

Op het legerorder staat zijn naam vermeld
de schreeuwerigste eretekens werden op zijn borst gespeld

zijn beeltenis prijkt in elke vitrien
met hem heeft men vrij spel, hij kan het toch niet zien

De heldere bruid is aan zijn dode blik ontvlucht
en zijn stap, gestikt in het stof
kon nergens vinden
moegezworven
van de wereld afgestorven
het lichtspoor van de welbeminde

De vader heeft gevloekt de moeder heeft gegriemd
Toch werd de oorlogsblinde helderziend
want waar hij aantreedt, om hem heen
spreidt zich een golf van droeve vrede zacht sereen

Na de victorie gaf de koningin hem een kus
Men offert voor hem in een bliken bus.

Het hoge bezoek

Een priester nederig en gering voltrekt op palmenzondag de zegening der zee
 en stille schepen worden op zijn blij gebaar gedragen
 maar de kardinaal in groot ornaat
 zet voet op een oorlogsbodem monstertonnemaat
 krijgskolos in de witte ree
 van wiegewagen

Zijn hand geheven
 bekruisigt de kruiser vóór de heenvaart naar de hellehaven
 reeds in het want roofraven
 zweven

Bij de benediksie kettert een luid gebed
 de zeezang stukt ontzet
 maar hoog schittert de goudmijter in de droeve zon:
 dit is de canonisatie van het kanon

Vanaf deze dag vol hooggetij
 als de primaat in staatsiekleed
 het tabernakel tegentreedt
 zweeft geen aartsengel meer aan zijn zij

Purper is 't gewaad van keizers en kardinalen
 purper stolt het bloed van geknakte krijgers in vale manestrallen

De knecht

Het voorhoofd wit de rug recht
de handen loom zo staat de knecht
Hij streelt de rijzweep van meneer
gepoetste laarzen zijn hem spiegel
van freules hoed kamt hij de veer
en geeft de schoothond stiekum priegel

Loodlijn plomp omhangen met livrei
op overspel hij luikt de blinden
Als de infante danst op de schalmei
snuift hij verrukt haar lieve geur van hinde

Uit het prentenkabinet
kent hij 't murw geslacht der vaadren
Aan de overtrek van 't bed
woelt een bloedstorm door zijn aadren

Als heengaan al de hoge gasten
dooft hij 't allerlaatste licht
en raapt het drinkgeld waar zij brasten
met een verveeld en honds gezicht.

Heil de nattevingerling!

Kleine kantate

Over de stoep van het lager huis
treedt de heer rijksafgevaardigde onder hoge buis
men zegt dat het volstaat een muntstuk in de slip van zijn jas te steken
om hem twee uur lang stormendermond te horen spreken
de heer onder hoge buis
zijn gebaren zijn episch zijn mond is een sluis
geef acht op de achtglans van zijn hoge zijden
want die geeft zijn schijn onblusbaar tot het einde der tijden
de heer in galadas en hoge buis
laat het getij nooit verlopen
loven en bieden pingelen en kopen
is dat geen politieke rol
edel en voornaam op onze schone wereldbol
Als het schip van State kapsijst en vergaat met man en muis
spoelt nog aan wal de heer in hoge buis
hij trotseerde de storm in zijn hoed een heus notedopje
en zet hem nu triomfantelijk weer op zijn kopje
de heer in hoge buis
komt van alle kale reizen behouden thuis
en ziejewel is nooit ofte nooit abuis

een publiek man
doet wat hij kan

De slotvoogdes

Door het bezond amfitheater
glijdt aan de belletjeskaros
de boschfaun dempt in 't hout zijn schater
er valt een gulden druiventros.

De ontstemde slotklok even klingelt
alles verstart op het bordes
de pachter die de vlasoogst zwingelt
groet lang en diep de slotvoogdes

Haar kleed doortinteld met paljetten
omhult een opgespannen buik
een bonte bloemenhoed komt pletten
de rosse lokken van haar pruik

Zo treedt zij in de voorhal statig
waar allen groeten met een Knicks
zij kijkt zeemzoet en glimlacht matig
heinde en ver verroert er niks

Opgezette vogels gaat zij strelen
en neemt vergenoegd een snuif
kort en schor zijn haar bevelen
voor die eten uit haar ruif.

De jonkheer.

Als hij in zicht komt van de vijver
loert hij terluiks eens naar de zwaan
en zet zijn opgezwollen krop wat stijver
om naar het bosprieel te gaan.

Daar wacht de rilde kamerjuffer
Hij schreef haar anoniem een brief
want hij de zelfvoldane bluffer
zei: Marguerite wordt mijn gerief

Het bosprieel heeft zijn secreten
- er is daar veel insectgekriem -
maar wis en waar is het geweten
dat er een dubbele oorvijg viel

De jonkheer ging dan rood van gramschap
naar 't huisje van de hovenier
hij zond het zoontje om een boodschap
en vroeg de vrouw om een glas bier

Zij nam haar enige kristallen beker
en lei wat kant op het tablet
hij speelde met zijn sigaretonsteker
maar wierp haar onverhoeds op 't bed

De dagen kwamen na de dagen
en als de boreling werd gedoopt
heeft men de hovenier ontslagen
voor 't feest had hij een wild konijn gestroopt.

In memoriam

De steven van een schip zo wonderwit
doorsneed de zee
met fee
Astrid

Over de gangway heen-terrassen stonden in massa zwart
trad zij in onze stad, trad zij in ieder hart.
De wiekslag van een vogel uit het hoge Noorden
gracielijk vergeleed hij in haar handgebaar
Fris en minzaam waren hare woorden
en als een meer zo klaar.

Het meer! Waarvan zij in haar ogen ook de weerschijn droeg
daar was het dat een schiksel blind en dwaas haar sloeg

Zij die het voorhoofd hoog dit leven tegentrad
daar aan de blanke slaap werd zij zo scherp getroffen
de zonbezongen boomkruin wuifde wat
en van een vorstelijk lichaam was nog slechts het korte ploffen

Zeg mij nu niet: zovelen sneven in de golven
of: grauwwuur heeft de gravers in een mijn bedolven
Allen wacht de vale stond van stervensnood
en dood is dood

Zij was een kind
verliefd op zon en water verdarteld in de wind
Als zich naar onze kust de steile steven wendde
kwam zij als uit de wonderwereld der legende
en zo was ook haar heengaan naar het geenzijds van de tijd

Hoe wordt nu nog ons purperen treurenis verblijd?
O stille wijding! Aan de drempel van ons hart gekomen
uit verten wazig en ijlwijd
werd zij naar een gebied geleid
over de stof in 't heiligdom der dromen

Dansen en liederen

Berceuse

Slaap slaap zoet Bébé Cadum
 dan krijg je morgen sen sen gum
 plum plum pudding
 plum plum

De koning van de Congo
 draagt een ster op zijn shako
 zijn maarschalk is een oerang oetang
 zijn septer is een pisang
 de koning kreeg een zonnesteek
 werd zwart van binnen van buiten bleek

Pirrewirrewirrewit
 naar Egypte deed Jesuke ezeltje zit

Een mannetje met een ster op een staak
 steekt lichtekens op in 't land van de vaak

plum pang
 do
 Susie
 Congo
 do

Tempo

Bal
 lala ai
 lal
 balalaika

bal
 lal lal
 Heila
 Kozakken van de Don
 kozen kozakken
 rood en bont
 hun lief in de zon
 rood is de zoen en rood is de mond
 dolman dolleman
 Onder de boom zit de schone tamboer
 tokkel en roffel
 in de haren glinstert parelmoer
 de waard is zat en slaat op zijn pantoffel

la la
 bal
 ai ai
 lol
 we gaan naar Taiti
 we gaan naar Hawai
 we gaan naar Haiti

Dans voor de ark

Alvader
aan uw geheimenis verebt de woestijn
en stuwt haar hart vol oasen
U nader
De koningsdochter verlaat haar tent bij de seder
omtrild door de behaagzang van haar ruisgewaad
woelt het nachthaar los door een gesteentensnoer omwonden
sterren ontstak uw hand in haar ver gelaat
louteringslicht over de doemdans van zonden
Zij brak vol verrukking aan uw almacht neder
Haar albastborst stond in de lavendelnacht gericht
een hoogaltaar
daar zonk de veroveraar
roesverwonnen

Dit lichaam werpt zij als een hondsvod
schuldbeladen
in overgave, Heer, aan uw genade

Verklinkt loos gevedel en boos bekoren
siddersnik van hees genot
de vestale van het vreemde vuur
rijst in het offerlicht herboren
met ogen die niet heersen meer maar bidden

Stargeworden is de wondere streling
ontbloesemd aan het spelverzonken vlees

Uit schaduwpaden onder heimmislover
zij breekt de ring van bedwelming en tover
en stort naar het klare Midden
gebroken in zelfzege
U toewaarts o God, uw erbarmen tegen.

Zij rilt: een stormdoorloeide rank
waaraan de bloesemroof voltrokken
die beurt herworden Heer en in uw adem bloeien zal
een sterrestruik

Gilt hoog de luit om het verslagen leed
en trage simbels slaan de maatgang van uw koninklijke komst
zij neigt: lenige stengel
waardoor de wondergroei haar lelie-aanschijn wordt gedragen

Ontmanteld uit lege lust
in de zuivere zege van uw welgevallen
offert zij hoog de handenkelk
boven dit zondeleven murw en welk
Een harde vechtengel
staat zij voor uw heiligdom
in de barning doemnisdoorkreten en wild
Haar lichaam een schild.

Pantalonnade

Lila
lily
lilt Lily in lila

in de maneschijn
is Harlekijn
en de fijfer aan de vijver fijn
plom plom

kleppe klokke klokke kleppe
one step in de steppe
waar is Colombine met de crinoline
waar is Gwendolyne met de mandoline
laat de bomen dromen
laat de zilverzwaan
en de maan
gaan

Rillen kille gillen
Nee nu nee nu Nenufar
in de put is de vrouw van Putiphar
cara mia
cara mia
caramel
wel wel

Dorpsdans

Klommen op de klinker
 klinkende klommen op de klinker
 klinkende klommen en klinkende munt
 klinkklank klinkklank

spelemeien op de spelewijs
 radijs is beter dan het paradijs
 kinkels op klommen klampen
 't oogstlief bij de luie leest
 de kneukels zitten vol kittelkrampen
 waar is het verschil tussen mens en beest

de waanzin van de spelewijs
 brobbelt de trombone
 popelt de matrone
 popelen onder de populier

de zon doet stilletjes piepkenduik
 de vrouw is vergif voor uitwendig gebruik
 harop klimop hoera klimbim

Spiegeldans.

Spiegel onder de hemel
waar al aards gewemel
zich zijn wederbeeld tegenstort
hoogte dieper wordt
en diepte hoger
in sferen die uiteenwelden ijlwijd
om saam te stromen
boven ruimte boven tijd
vervloeit op de grens van twee oneindigheden
de dans van

E
V
A
t
o
t
A
V
E

Savannah Nigger Song

Beri beri bim bam
baboe is moe
kijk kijk de kanguroo
is taboe
doodle doo

Wiggel waggel wigwam
de zotte zoeloe
nijpt nipt zijn ogen toe
onder zijn froufrou
onder de bamboe

Ba ba boe boe
ba noch boe
nouba baboe

Gonggong GONG tamtam
weg wigwam
nu danst
omkranst
baboe droef te moe
de nouba met de kanguroo

Dans voor de maan

Ontsluier nu je lijf en dans!
Diep ligt het nachtwoud in peis verstild
Hef je lichaam als een glorieschild
waarop het late waas der maan vertrilt

Lijn en schijn
Samenvloeiing: blank ontbonden
Stilling voor mijn pijn
zalve langs mijn wonden

Waar je gebaar vergeleed
Waaiert weg het leed
aartsdonker
en priemt geflonker
Van een sterrenval
lichtkorrels overal

Er is een monkel in de maan
om al dit broos en vormeloos vergaan.

Matrozenlied

Als de gangway wordt langsij gehaald
en de schroef nog waaierperelt
treden we zeer onbepaald
over in een nieuwe wereld

In top van de mast
zo zot als mastetoppen
zagen we op de ronde ree
het welkom van de blonde ree
Maritza

Tussen Fritzi en Mizi
bij Nora en Dora
githaren en gitaren
en daar is Monica
die tango danst op de harmonica
meloep o Melanie
wees gegroet van op de rilde ra
falderildera!

Hooglied

Als het beiaardbrons verklonk
zouk
aanbidding stil op alle ding
en neeg de kathedraal op de vloed voorover
met een zegen voor het beddinglover
rild en rank

Onderwaterflora freel
ontheft zich 't aangeslibte stroombed
waar ligt laag gelispel van gekke golf
verwonnen

Als de klare kerk verreind zich richt
staat glorierijk het torenkruis in licht
en mild mantelt de kathedraal majesteit in de ronde

De rijke rivier heeft haar loop naar zee hervonden

Berglied

Midzomergoud
ligt uitgekorreld in windstil woud
over de varens die in sluimer en in luister waren
is rilde en rank gevaren
de hinde die geen licht kon blinden
en Diane
de diafane

Wat gaan we na haar voetspoor en een echo van haar ruisen
aan het esmeralden horizonnerond
leeg valt ons begeren voor de wegekruisen
en het oninneembaar vertenfront

Er is een late hoorngalm
onvatbaar guld
waar het schaduwt over de valleien
maar deernisdroef en kalm
weent na gebroken onervuld
de pijn der hoge, scherpe schalmeien
Speel en frazel eeuwig water suizel en klots
breek het beeld dat in je spiegelt
tot zijn leed zich in een cantilene wiegelt
de gefolterde boom op de roze rots.

Aspekten en stemmingen

Marine

In uitgewaaierd avondrood
klimt op de hoogste golf een dronken boot
vaal van zeilen en droef bemand
een heilig lied hangt in het want.

Er is de ree er is de kim
grauwe gestalten en hun schim.

Rijst ooit de sterren tegen
een helder toplicht in de mast
zoo naakt de boot langs wilde wegen
ter blanke haven ankervast.

Marine II

De boei ontankerd aan verdronken land
drijft op een golfslag ver en laat
geen die daarheen zijn sloepen bant
wijn er hun broosheid steil vergaat.
Het kimlicht op de dode zee
lokt over de wateren een starre manschap mee.

Droomtuin

Een late tred die valt in de loverhal
schendt van ontsierde bloesems de toverval
het aldoor neersneeuwen
van schoonheid halfvergaan
die in herfstbrand niet zal opgloeien
maar luisterloos uitbloeien
en zichzelf weer naar haar oorsprong strooit
de grond waaruit zij werd omtooit

Geen wildzang breekt de stilte
de mildzang van het water prevelt
in omneveld
droomland doomland

Water mijmert bronsgroen
stuwet geen fontein van klaarheid de hemel te beklauteren
wiewauteren
niet groeiblij
bloeisels duizenderlei?

Ik ben in de vaalste bloem die de maanwandeling overland verbeidt
zij bezilveret de kelk die verdorren gaat.
Nu herbloeit in het nachtmysterie
haar droomgelaat.
Eens rooft een handslag er de majesteit

Ruinen onder zon

Van het doorwoeld festijn
vlood een slavin naar de dode tuin
nagalm van de zoenbatalje
sterft aan minzaam puin

Wijndroesem kleurt haar losgereten borstkleed
en in haar wimpers vlerkt een onrustvogel
Angst

Met het bronsveil wingert haar gestalt
in slinging rank en zij de zonneblonde
omarmt zo teder een verminkte zuil
als hij geschonden

Binnenzicht

In verzonken stilte zwijgt een heilig geheim
al-aanwezig en onvatbaar
de dingen liggen aan het wondersnoer ontreggen
gedeinsd in ver verbazen
van leegheid vol staan hoge vazen.

Naar de spiegel peilloos speurt de mascotte sideraal
over de weelderand der ranke vruchtenschaal
als wou ze zegel lichten van dit heimelijk samenzweren
vol star verbazen en lusteloos begeren.

Binnen de ringmuur staat alles verbannen en gevangen
uitgeworpen en verweesd
maar mysterie de mug
werpt op haar arabeskenvlucht een brug
uit het geenzijs
over toonloze beeldenkreits.

Zoet zij clavecimbelt
en het ammelaken ontrimpelt
zijn wrevelfrons
in een ballet van trilstofjes in een dans van dons.

enigt verbroken draden tot een zuiver spinrag
de dingen klaren helblij en fluisteren goedendag.

Stroomzicht

Nevens het seinhuis is de dijk gevallen
de domme dijk de kromme dijk
vol bitse karresporen
in het landelijk nevelwaas verloren

De lichtgreep van het seinhuis is veelvuldig
in duister dommelt de dijk geduldig
onder de groene schimpglans van het water

Bij morgenrood wil de dijk de dageraad nabij
en rent horizonnen tegen
om zonnezegen

De dijk ziet zijn oploop gestuit
aan de blindgeslagen matruit
waarin het seinhuis diepazuur verglaast
ver van doel
de dijk stort in de kleilijn, vermoedert aan de poel.

Horizonnen
dansen onverwonnen.

Vlinder

Het oudmannetje in de pensee
wenkt: in het hart van de bloemenwereld kom mee
vaarwel zwarte vijver
vaarwel holle weg

blauwe kelkgrot wonderdiep
ik kom

De koning van het ongenomen land
draagt zeven sterren aan zijn kroon
hij plant een lichtkern in 't hart van hem die nadert
en goudgewas dooradert
al wat offert aan zijn troon

Zoet en vroed is de koning en mild zijn welgevallen
en het dwaallicht op zijn septer rein en klaar
maar luttel zijn die hem genaken

Hoog aan zijn burcht vol heldere hallen
beurt zich een berg
daar waken
fee en dwerg

Wie koen de berg wil doordringen
op hem stort de kruin
in puin
en wie beklimt de helling
hem groeit de top als een toverwoud.

Kabouter
wijs de weg aan de wiewouter
wijk boze berg van wilde honig

Herfstelegie

In de verzonken dronken tuin
waar wat vergaat stil kleurloos wordt in bloemenpuin
vol scherpe schemeringen
gaat nog een laatste blauwe vogel zingen
om wat verre zon

De wandelaar langs het lage getijde
voelt den neergang van een kracht nog ongebeurd
door het volbronslandschap dat zich zacht ontkleurt
en van de dingen toont de nachtelijke zijde

O wentel weg de vale wade
rond die bleeke hoop
dat weer de springbron breke uit dode daden
en naar vervulling neem haar loop

Tijd van uitbloei en van treurenisse
die uitwijkt en zwindt langs de regenboogbrug
geef het tere vizioen aan mijn ogen terug
de klare lichtbloem in een rei van klarissen
die openkelkt ongerept schoon en dwaas
uit de diepten van onwezenlijk waas

Nu over de landouw de wervelwind is gestreken
slingert ons leven dode tak reeds en nog te sterk om breken

Eenzaamheid

Het licht is laat
het licht is laag
een holle hoefslag in de laan
de late laan
en amper goud aan avendbomen

Heimnis welft de wolkestolp een nachtelike grot
de mensen gaan afgewend en draaien hun gelaaf op dubbel slot

de kreuple vrucht zal niet gedijen
Was niet de vijver eindloos spiegelruim
Wat kroost nu op zijn vlak wild wier en schimmelschuim
Wie brak het bloesemsnoer der Meien?

Nachtkomst

Bladerbodem in het nachtpark ligt vertreden
het vijvervlak blankt rein en klaar

Al wat is
onvatbaar zinkt in schaduwspeling
mysteriediep

Donker weegt licht.

Wolkenwal doorbroken glinstert maanmythos
broze bloesemval die boomhallen tot graalgrot oversneeuwt

Op het mos
ontgloeit een laat insekt
langgerekt
door 't elfenkleed
rijgt zijn kreet
dwaze klaterkralen

Hoge boomtop weert wiegewind
en glimlacht vol purpergloed
naar het glimlicht in de sylphidenstoet
vooraan
gedragen

Nachtwaak

Voor het lijf ter aarde gaat
en de ziel naar hoger
moet zich voltrekken het zachte wonder
van de dood
zij is de zwarte bruid die levens neertrommelt met haar vingertoppen

Geen wond die diep genoeg het broze menshuls treft
wijn zij de poort ontsluit waarlangs het leven zich aan stof ontheft

Nu ligt dit dodenmasker effen als een middeleeuw
en even klaar
open lilt de wond van hem die neerbrak op de baar
de wond een roos gevallen in de sneeuw

Kinderballon

Stukje verbannen afgerond azuur
wat weerkaatst je de wereld wonder en puur

Zoeven is een zeepbel uitgespat
maar jij, haar grote broer, drijft ongevat

Zoekers vorsten allertijden
naar je zachte binnenzijde
blinde tocht op goed geluk
want je vliegt stuk
als één zich waagt tot in je midden
ballonnetje ballonnetje wat laat je je bidden

Grafschrift

Wie het scherp als hagel in de flank trof
midden ons werd hij uitgedragen naar het vredehof
hij rust verkild en gestild in het dodenschrijn
om dichter bij 't hart van de wereld te zijn

In hoog geboomt is wat windzoemen
en suizelt gelukzaligheid niet te noemen

Een grafbloem prevelt zoetelijk binnensmonds
het grootste wonder dat zich voltrekt ondergronds

Zij is op de stengel als een kelkrond ontwaakt
wijl de struik met zijn wortels zijn heilig hart heeft geraakt

Terras bij de stroom

Hier wil ik rusten!
De avond prevelt een vreemd verhaal
tolk van ordeloos stadsgebeuren
driftsteigering hoogtij der lusten
heidens overspel van geluiden en geuren
vervroomd tot wondere fabeltaal

Een demper plooit de geluiden milder:
orkestrionkoorts rilt uit de straatravijnen der lupanarwijk
daarin de breeknoot een sireen plots panschalmei
over de eeuwige deining van een zondronken vallei
saam met het heimatslied van de bootsmaat in de wind verweven
die door herfstige bomen vaart langs de stroomdijk

Czardas barcarolle uitheemsche wijzen
verglijden aan 't krozig staketsel daar vedert een strijkje tziganen

de uitvaart van halfvergane
kleurschakeringen en tonaliteiten vervloden pracht
die bij haar intocht de nacht
in haar malvige majesteitsmantel zal tanen

Weids irreëel de grot van parelmoeren lichtschelpen
 juweel in 't firmament
 met miriaden tot snoer geregen sterren
 wen vormen lijnen tinten kleuren en geuren in elkaar overgaan wen alles luwt
 door de bries begeleid die in de meersels der steamers luwt
 maar dominante de machtige golfslag van de stroom!
 O godsvruchtpsalm onderlijnd door het mystisch orkes
 dat neerorgelt uit een overaards gewest
 wen tokkelen eoolsharpen, streling van het windlied
 door 't oeverriet
 diafane gestalten gaan zweven Orpheustocht over landouwen in doom

Dans wereld dans!
 De linie der huizen deinst ontzet
 Eén maat één beweging kosmisch kadans
 Planetenballet

Niets is zichzelf meer. In de onmetelijke ruimte rijst alles herboren
 door de tij der impulsen gelouterd puur aan zijn schaduw verschijning naar voren.

In ons het Elyseum
 Dit lichtland ons geweten bevrijden
 alle machtbegeeren logen en waan
 omzetten in opperste deemoed: kommunie met het albestaan
 is de mensheid wijden
 tot het paradijs.

Aftocht

Nu ver de stapmarsch van het laatste vendel gaat
dwaalt als een grijze vlerk de nood op uw gelaat.

Mijn broederen!

het kampvuur slaat omneer in wilde walm
en handslag van verraad strekt zich naar onze palm.

Is daar een schrei
wijn laag verkentert het jubelvol getij?

Gelederen in 't verweer
de standaard stortte neer
en van der wapenen handvest glijdt uw greep
want in de veste wonen stemmen loos en leep.

Diep in de kim valt nog een hoornstoot
in de schrikkelijke hoonlach van den dood.

Nu komt de rij der vale dageraden
en uren uren met roemloos wee beladen

O mocht in schemering de looden kimlijn hel verwazen
wijn klinkt vol opstanding en fel geweld: reveille-blazen.

Sluiereffekten

Spel over het water

Aan de maanhelling
die ter vijverdiepte glooit
overdoemd door het weidse gewelf
over de waterspiegel
bloesembestrooid
wemelt een elf

de kaarsofferande is versmeuld
er is alleen de maan in het laatste kwartier
een rilde sikkelmaan met een mannetje minder
Wanneer onder teer gespeel van schaduwen
wordt aan de nachtgeloken kelk der geluwe
garven
uit vale schijnlarve
een vuurvliinder

Wolk

Drijf droomzoet zonnewaarts kleurenkelk
tovertuil de wonderwolk
lazuur en oranje
frescofranje
aan het kleed waar het lichtlijf van de nachtprinses verschemert.

Over deemsterdagen
wolk stille sage
die zichzelf onthult
wissel uw gestalt
tot een beeldenregen die over ons valt
ons droomleeg leven tederlik bevult
Als het drakenhoofd is afgeslagen
door de zomerprins
stort het kasteel
kanten kanteel
op zichzelf in puin
doormarmerde zalen

Een lichtzuil triomfant priemt overeind
en over einder
midden overstelpend hosannah
volzang van het Elyseumkoor achter de kim
daar krullen van verre
bezilverd engelenlokken
De heilige heirbaan is getrokken
naar de sterren.

Pastorale

De miljonnaire trilling van de stof
 maar machtig golft het hooglied over de beemden
 wen de vesperklok tampt: Gode lof!

Een diep misterie gaat alles wat ademt en roert bevreemden
 Want met fluweelhandsen werpt de nacht het aanschijn der dingen om
 en over een reidans van sterrekinderen
 - heuvelhellingen in zomerzwaar verlangen zinderen -
 welen saffierhemelen een koninklike dom

Offerande walmt de wierook uit kindampen:
 vat van devotie in de wijding van dit uur
 Verloren gezaaid ontsteken papavers als altaarlampen
 hun teder vuur

Ver is de heugenis vol gongslag en tamtam
 Uit heel de schepping straalt sereen Uw gelaat me tegen.
 Hoor de wel zo orgelt door Uw glimlach paradijsmuziek;
 zachte tintelogen, leidslicht naar onbetreden hemelwegen,
 goede Francis Jammes
 Neergang van jubel in gebed
 stil is de geliefde bij 't nagenieten
 in aromen bedwelmd het opstandig haar.
 O Eniging grenzeloos vervlieten
 adel is genadig in haar blij gebaar

Ontstijg het inferno doemeling uit de ringen der barre martelie,
 Reiniging is in de diepe meren: haar ogen.
 Daar siddert ondoorgrondelijk omtogen,
 een peinzame zilverlelie

Teer is het steekspel tussen licht en donker: een ridderlijk duel.
Zoet smelt de dag in schaduw dal.
De grote meester schildert een weids pastel
't Woudorgel preludeert
Godenschemering in het dal

Lentewijding

Uit grondeloos wijd
groeit de wijding
Late regenstralen ving een aartsengel in zijn hemelharp
en aan zijn vingeren een hooglied ontvlood
naar een einder oneindig van morgenrood

Plots is een stem nooit vernomen door de luidspreker aan 't orgelen gegaan
de zendeling Gods kondigt het nieuwe getijde aan
de witte roephoorn van de dag geheven aan zijn mond karmijn
de lente woelt open als een kleinodienvol schrijn.

Over doordrenkte landouwen waart de gulden omroep
van het eeuwig zendstation
de zon.
Sneeuwvitjes in winterslaap gevallen
horen het wekwoord van de hemeling verschallen
en treden in lentetooi op de stoep
Geen kan het begeren weren geen de drang weerstaan
de lente viert haar intree met azuren vaan

Hemelstormers bouwen wolkenkrabbers duizelhoog
dat weids hem overwelve Gods wenkbrauwboog
de niggerliftboy op het hoog terras
boetseert zich een blancobeeltenis uit marsepein
Als zijn trekken voltooid staan in de weke spijs
maakt God hem piccolo aan het paradijs

Mysterie in mei

Blanke bloeseming alover het land
 Lang droegen de huizen sneeuwmutsjes in winterslaap
 maar de grote Wekker van leven heeft met zijn staf de deuren beroerd
 en alle sprongen lenig uit hun stenen dam
 in triomfante dolledans vervoerd
 tot avendlik ze neigen weer tot rondo van rust

Er is een milde mond die alle wimpers kust
 en alle harten open
 Wie zich verschool in 't koelhuis van de drift
 dit ijspaleis vol nachtilluminatie
 en wie de geplette vrucht van voorbije zomers tot stramme stroop had gekonfeit
 hij vlucht de binnenkameren en hun bont behang
 slaat de spiegel stuk dooft het feu continu
 zo is de boef die losbreekt zijn gevang
 om tot de diepten van nieuwe getijden in te lopen

Pluikt niet meer open-toe de waaier van ondergang en domme dageraden
 dolaarsdagen naakte nachten
 stijgt tot hoogspanning heimwee hemeltrachten
 dat zich in vreugdevuurwerk zal ontladen.

Over het wereldwezen heeft God in verrukking geweend
 stille frisse parelen doom en dauw
 en heiligen eeuwenoud in schemerige nis versteend
 treden bewogen in rij
 en wandelen vriendelijk over het land
 Uit iedere voetprint die de goede grond bedrukt
 zwelt en spat vruchtbaarheid duizenderlei plantsoen

Heen is wintertij
wildeman dwingelandij
want pas helmt fijn en diep uit de woudbron een lenteschalmei
en rukt aan alom het gevolg van oervader Pan
of trilling doorloopt de wereld en haar vruchtbare flank
Herrijzenis!
Een klaproos heft de rode standaard hoog
en over alle horizonnen is rosareveil
een hooglied als fuseeëfontein naar de hemelboog

Lente!
heilige heraut in tovertooi
ter wondere kruistocht doorheen de landouw gevaren
zegen het zaad tot gul gedijen

dat overvloed knalt uit de volheid der aren
Breek met je zonnepaar de mesjogge molens
die de spier van dit getijde onverstoort vierendelen
wyl giert over hen het furioso van losgebroken winden
maar geef deze tijd voor simpel festoen
der veldviooltjes zo gering en groots gelaat
en de graciegroet van popels rank in hoge mijmerij
Zinding
Zegepraal
Zon!

Nocturne

Over verloren velden valt het kleurenorgel stil
de laatste half tint zinkt in schemer

Als heersersessen vreemd en ver afleggen het vool
slaat sprookjesdoom rond alle ding
en ongeschouwde praal bloeit open

De nacht staat uitgezet: urn hemelhoog
die wordt volgestort boordevol
Woelt er wilde wijn de roesbelofte dol
of is dit zoet geruis
geween van de verbannen heersersessen met purperen haar?

Bewogen jacht

Door het schemerwoud stoeit de wind
en mijmert een haas
vóór elfen op een paddestoel getroond
onder vlinding van viooltjes
haas en wind
de haas is vlugger dan de wind
op de haas in de wind aast de hazewind.

Langs de clairière het zonnedal
drijft late weergalm van hoorgeschal
en golft broze banier in de wind verloren
het roze lint
van Rosalinde
de hinde
midden het zoete wild.

Lichtloop

Boven gek gewemel
op de nachthemel
ontbloeit
gloeit
reklaam.

Toonloos teken
ontsprongen, verstreken
leeft op stort saam

Lichtletters rennen elkaar na
sneller aldoor en steeds te spa
zij falen
alvoor hun eigen gestalt in te halen

Als het reklaam zijn duizeldans vóór kan springen
gaat het hart van de nacht aan 't zingen
in tintelingen

Nu stuwt het lichtleger nieuwe gelederen naar voor
tot het zoekraakt zijn eigen bijster spoor

Tovertekens marsjeren op
verliezen hun kop
doelverloren
voor het wonder ongeboren

Die neerlaag stelt ze troosteloos teleur
ze slaan om de marathon
herbegon
en verwisselt van kleur

Weidse weg

Een verre hand verwoelend waar het nachtschrijn
dieptenblauw
zich toevouwt op de gitpraal
van gesteenten onbewogen
waar de schemer aan de kimlijn
siddert sideraal
onder de nachtzang van verwulpste bogen
diep in het hart van alle horizonnen
klom een hoge blauwe vlam
ontgensterd in onvatbaarheid

O de hunker naar haar koele gloed
weg van meepse lust en welk begeren
Anker aan ons tastblind zoeken 't eindelijk vuur
haar zoetelijk verteren
dat zij uit het heilloos vergezicht
overslaat woestschoon
omgelicht
tot amberblonde rust

Sterrenspel

De nacht stapt met blauwe schoentjes
over de kim
haar tegemoet gaat de pastoor der zefiers
door zijn lommertuin
de bomen zwijgen

Verder dan het kleurspoor van de wolkenwagen
ligt een wegkruis waar hij haar ontmoet
de prinses door heuvelen en door dal gekomen
dingen sluimerzinken aan haar feevoet
en haar staf slaat at met roerloosheid

de milde man
schrijdt verder
dan de kuddeherder
bij de woudzoom en de klare kreek
bladeren
dooraderen
fijn de hemel drijft hem dit begeren
wonderbaarlijk in de drang vooruit
over de grens van vormrond en geluid

Telkens rolt het panorama ten heuveltop een nieuw verschiet
doomdoorweven
horizonnen omsingelen de zoeker
en leggen rond hem 't halssnoer van het Niet.

Vóór hij de fluwelen nachtkomst kon verrassen
de laatste lichtlach schilfert op kristallen stilte
zonk zij alom
met haar tooisel van git
de pastoor der zefiers alleen staat smetteloos in het wit
midden de koninklijke dom van God

Als in verrukking hij zijn diepe tuin betreedt weer
wendt elke bloem besterd
haar aanschijn rein hem toe

Sirocco

Wind over de wereld!

Speelziek in het lentgetij bij zomering ademzwaar en in de storm furioso

ik zing de wind

Als hij aanrukt uit de bergen reeds vloog de schildwacht bij de tolbrug machteloos omver

enkel door zijn geweerloop om te keren bajonet de grond in geraakt hij overeind

de wind is een groot ontwapeningsapostel

hij dempt met zijn adem alle kogelkracht en de volle laag schroot

treft zoetjes doel de mikballetjes van carnaval

de wind kent het plan van de stad van buiten

vliegensvlug stormenderhand niet te stuiten

staat hij op de grote mart

Een politieke tinnegieter houdt meeting in openlucht

de wind is geen luistervink hij dweerst het gehoor

dringt naar voor

gaat met de lege leuzen op de vlucht

en de redenaar staat paf stomgeslagen

rukt de wind zijn belle bombast mee

om diep in een woestijn overzee

te begraven

de massa daarrond werd mondig en zal zich ontslaven

vlak de hoek om fluit de wind op zijn vingeren het sinjaal

de mondheld maakt ruimbaan voor het volk en gaat aan de haal

Wilde wonderwind over de stad
opdringerige malle minnaar
een vrome jonkvrouw die zijn streling weert
krijgt in haar jurk een paar monsterborsten geboetseerd
Zij vlucht beschaamd
en vraagt snikkend moeder of dat betaamt

Wind harddraver nooit buiten adem
in uw machtgreep omvadem
het kleihuis onzer onvolkomenheid
haal neer verstrooi naar wijd en zijd
de broze bouw van lage logen
omtoorn tornado de toren
der ivoren
kluizenaars dat zij hervinden
het ware klare woord op het stil kruispunt der saamgestormde winden
Wervel
tot schervel
onder uw toovervlag
alle godvergeten dingen
ontrol uw stem sirocco de wijdopen vlag
op geloken zielen dat zij uitslaan in jubel en zingen

Op doorreis van het zuidland naar Vladivostock
begeleidt de wind zichzelf een vaarwel en speelt harmonica in een plisseerok
maar ik weet: op de hoogste heuvel van mijn land
loop ik hem tegen na de giergolf onvermand
en neem hem gevangen burleske bietebauw in een schalmei
die temt en stemt zijn geloei tot een wekroep almachtig en blij

De schrei om god

In de benedenbaai
bij 't aangespoelde stort en wrakhout wieromwonden
ging aan ons open onder 't glorierijke licht
een vergezicht
van onvervulde heerlijkheden

Onder de staf der toverfee
alle paarlen stegen van den bodem der zee
gekriemel
van schitteringen
aan de poel
waar onze tocht is uitgemond
voorbij

De scherpe kiel van onze boot ligt diep in slib gesmoord
in wind verworpen
aan het land van leed
verwonden na de wilde kamp
belicht ons neergedrongen leven droef een lemen lamp
die doven zal
als daalt de laatste ban der duisternis
aartssomber sterreloos

Ei droeve vaarders naar het ongeweten land
ver van het mijmermeer ter oceanendrift
hun omreis die van hoop is uitgetogen belandt in doelverloren waan
en een ver lied van mooi vergane dingen
slaat de treurzang van het klaagwoud aan
in deemsterdag

Duin aan duin
waar gleeed de diafaandans der serafen
stort in als de boze hoos
opwervelt die bloesems breekt
nooit vruchtgeworden
en het slagheir der aangestormde holle horden
laat al wat nablijft vormeloos

Wie onthield dit land zijn zomerzegen
en de stroom van melk en honig
wie dempte de klare heilbron met wier en kroos
en woelde bodemslijk omhoog
dat er de laatste lelie kwijnt

Nooit was de nood zoo hooggedreven
nooit was de drang naar droom zo ongestild
als na zijn pijlvlucht in het dode doel

Hij die verkennt de verten met de stap van de verovenaar
en onderwerping wil van wat zijn voet beroert
wordt krachteloos uitgeslagen en de zege is niet hem
Roof zal hem haveloos maken
Wil hij de peiselijke woonstee aan de wijnberg neerblaken
zo wordt ook de goede gloed in hem tot as verteerd
Nooit zal hij betreden
een gul oogstland onder zeisenzang
hem doorwroet de heimweetrek naar het verloren Eden
en zijn trots zal zijn de sterke schors van een uitgeroeide boom, die uitrot middenin

Nu Pan geen rondgang houdt in de landouw
en bij zijn dwaas gevolg de schal van dol en vol genieten tot angst verstierf
nu de zinnelijke zijnsvreugde zichzelf heeft uitgeput
en roesgebroken raalt bij zonnezinking overzat
omsingelt waanzin de verworpeling uit het heilsrijk
en zijn hand greepgraag valt ontkracht
vaal verstard en dor
om het mysterie ongeboden

Eens genaakt op zijn ultieme voorschans
waar het begrijpen aan zichzelf vertwijfelt
wind heeft het zandspoor weggestoven geen terugweg is gemerkt
plots gaat los der dingen dolledans
een vreemde vogel houdt de dolaar wild omvlerkt
en loert met een koele blik van zijn heet begeren
op prooi

O de neerlagen ver geleden en de weerkeer van het debacle-leger
verlangens krijgers koen naar het hoofs tornooi
nu schimmen uitgemergeld holten zijn hun ogen
zij hebben de sterfputten in hun eigen gelaat gegraven
en plooiën terug op de vervallen burcht

Geslagenen in het dal van smarten
uw neergang is gebenedijd
Op de bergtop rilt het astrale licht
en bloeibelofte van zonnezegepraal nog onvolstreden
stelt een mysterieteken aan de lage lucht
Hoe dieper val hoe schoner hemelvaart
het Godsbeeld wordt verrukkingvol gevonden
door de wonderlijke boeteling op de rozenweg der zonden

Wie almacht tegentreedt
uit het laagland van leed
zolang ving zijn ziel- een kelk ontvankelijk - het zoete gift
door droeve drift
drop na drop er neergestort
maar de laatste lafenis van walg doet de kelk overlopen
dan fonteint een lichtregen over de zondaar open
en zijn wezen is een vaas van nachtelijk zwartkristal die overvloeit van sterren
Balsem der benedijding wordt op zijn wonden uitgespreid
en zijn wee is gewijd
tot opperste extaze.

Enkel de verworpenen de havelozen
vinden het blij gebaar dat weert het kille kozen
der ontbladerde rozen
van genot en treden zij met moede voet
een louteringsberg van Godsverrukking tegemoet

Zie de doornenhaag is hagedoorn geworden
de reine wel ontsprong het kroos
en adert stil haar vruchtbaarheid in de flank van de landouwer
Er is een groots gebeuren
Opstanding stuwt de geringe dingen die beuren
glorierijk ombaden
van genade
en de dieren verzamelen weelderig in de woestijn.

Voor de verweesde balling is in de tuin der kwade kruiden
een zegepoort: de regenboog
De welbeminde Heiland
wandelt weer over de wateren
en geeft de ranke sloepen zijn zegen mee
Op de hoge baren
deinen de triremen
in het want is een zang
zij doorklieven de rode zee de dode zee
buitbeladen

Als de Godszoon aan hen verscheen
wierpen zij de kostbare lading als ballast overboord
Want nu eerst staat de steven naar het doel gewend
de Hemelhaven

Ons die aan land zijn Heer bleef het wonder onvoltrokken
en ons betrachten ligt: een hondsvod
maar hooggebald over waanzin en vertwijfeling
breekt open de snik naar uw alvermogen: de Schrei om God

Nog lokt de lust sireen bij nacht
en parelzoekers drijven op late kaan
stroomaf naar diepten vol heimnis en waan
balielkluivers verdromen de wijl op een berm
onbewust van het alomtegenwoordig mirakel in het hart van het land

Wat doelloos was en desolaat
ziet zich bestemmen tot ongenaakte hoogten
de droompopel aan de vijverboord schaduwzwaar in zelfbespiegelen
wuijt zoetelijk het hoofd en nu wiegelen
myriaden gewassen - de goede teelgrond werd hervonden
de blijde komst van de zongezant hoogtij op de horizon

Vertreden grashalm
richt zich vol herwordend leven
en op het woudklavier slaat een klankmeester onzichtbaar de wijdingspsalm
door het duizendstemmig hoogkoor van losgelaten vogelen triomfant
omjuicht en begeleid

Uit de taveern
treden loslevers en dwaze maagden
en blikken naar de landelijke Madonna in de gevelnis
hoe haar mededogen glimlacht door de verkleurde krans van broze papierbloemen
zij berouwen hun wild vertier en licht doortint het dwaalblauw hunner ogen
keren met een armvol veldviooltjes na de mis
en tederlijk omwinden de lieve gestalte
zo hoog en toch zo na
die vol aanminnigheid de tover van haar wezen
in het offerlicht geklaard
meedeelt aan de nederwereld

Over dorpen en steden Hosannab wordt de heilige hulde vertienduizendvoudigd
een blijde tremontvanger tekent ticketten
en reikt ze dolgelaten gratis uit
voor badhuizen en nieuwwasserijen loopt men storm voor de heilkuur van reiniging
Morgen wordt de Zaterdag heilig verklaard en ingeluid

De chef kok van een derderangsrestaurant
een maagpedagoog die in de sausen spoog
styleerder van overschotjes
duikt op uit zijn kruidenkelder
werpt het onzindelijk vaatwerk stuk
en plant op de spijstafel
een goudpudding souverain
de gasten vallen aan op zoek naar het boontje middenin
en bij de laatste bete houden zij hun hart vast haags hopje klopje sneller

Onder de mensen is vreugde - een Paasei -
gezegend
dat openbarst van lekkernij
en nooit leegregent

Omwenteling van binnen naar buiten
de nachtcafés houden bommelbal in volle dag
en bij schemering wil geen veldbloem haar kelkje sluiten
dat blijft wijdopen voor een ster die valt uit de hemelrag

Zware zonden hebben de wereld bezwaard
maar zie: er is oorbiecht van oever en stroom
de rietharp fluistert
het water luistert
en gaat zijn gang
een vlondertje verder is de zonde gespoeld
en overschalt het land met zilverzang

De soldatenhoer
verontreinigd in tabakkroegen vol ellende
legt af van haar hals het simicollier en knoopt het als een bidsnoer
om de lenden

Fluidium van alomvatting over de wereld gul tempeest
mystiekers staan groggy voor ondoorgrondelijkheden
plots gegeven tastbaar reëel
een duivenloper laat zijn prijsduif in 't vrije en verwacht den H. Geest

Over de volkeren jubelen engelenstemmen van azuur
dan vallen de valse sieraden

Vervoering onzegbaar voorheen welt naar de lip en wordt mondgemeen
zo was de aardeling die het oerwoord vond
waaruit wondertalen vermenigvuldigen

Bandeloze blijheid ontzaggelijke hemelkoralen
lof en loutering krachtgebed
tumult in het natuurorkest
bij avondval zal een vrolijke speelman de grondnoot aanslaan
zuiver in zijn versleten mondmuziek
als de zonneregen het machtige hooglied met knalzoenen punctueert

Lichtglobes maken de stad een tuin van Hesperiden
bleke tuil van klaarte tot goudvrucht aangerijpt
de havenwijk danst
omglansd
en rond haar sluit de stroomarm krachtiger toe
gore sloppen wentelen als schatkamers open
de likeuren lachen luidop
want een transatlantiek wil binnenvaren
in een omgeworpen fles vlaggen in top

In de trui van een varensgezel
liggen doorvlochten de kleuren van alle landen
en hij kauwt hartstochtelijk een mondvul pruimtabak
Hij zag IJsland dat zijn voelhorens uitpriet naar de Pool
Italië tot aan de knie in de middellandse zee
dat met zevenmijlslaarzen wil overstappen naar het zwarte land
natuurlijk ook de gordel van smaragd
pooldageraad en tropennacht
nu hij de lange omvaart en de kruisreis heeft voltrokken
koestert hij één ideaal: lijnvisser te worden aan een kalme karpervijver

De magie van zijn woord heeft in ons de zwerverstrek weer losgewroet
en havenwaarts rent een vreemde bemanning in de Westergloed
pegelaars bij de minnemenen
ontvluchten de vereenzaming die hen omsloeg
- een zijdeworm die zichzelf inspint -
in de geheimstokerij met haar ongevonden formule die de wereld zou hervormen
trekt men een streep door het spel van coëfficiënten en normen
zoekers heffen het beleg rond het mysterie en bestormen
de volle levende straat

Overweldigend-passionant is de roep naar zee
niet om haar wiegelied niet om haar sirenen
Aan boord! Aan boord!
Wie inscheept vraagt niet waar hij landen zal
maar monstert met volle overgaaf
De masten houden bal

Wij lachen om de blinde loods
landen misschien zinken desnoods
Zie daar werpt het schip zijn borst op naar het onbekende
Wij volbrengen de kruisvaart reisvaardig ten ende
Kolk van katarakten stort over ons saam
God die ons schiep
geloofd zij uw naam
Wij zoeken waar de zee is bodemloos
op onze boot zo broos
het Nieuwe Diep, het Nieuwe Diep